

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 321110 van 3/02/2025”

nr. 321 002 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. KEPPENS
Oudeleeuwenrui 19
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 13 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KEPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verwerende partij stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 8 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije. Verzoeker werd gehoord op 30 oktober 2024.

Op 29 augustus 2024 verzoekt verwerende partij de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), terug te nemen.

De Bulgaarse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 10 september 2024.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 13 januari 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing, die verzoeker op 16 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1): naam: M. voornaam: D. geboortedatum: (...)2000 geboorteplaats: Kirkin Khlo nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M. D, verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, diende op 20.08.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven in Bulgarije en nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 08.07.2024. Bij zijn registratie verklaarde de betrokkene te zijn geboren op (...) 2008 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten meldde de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 23.08.2024 werd door het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 23.08.2024 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is. De geboortedatum van de betrokkene werd aangepast naar 31.08.2000.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 30.10.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene zijn taskara (xxx, afgegeven op 12.01.1398) voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. De betrokkene verklaarde Afghanistan 1 jaar à anderhalf jaar geleden te hebben verlaten en per auto naar Pakistan (transit), Iran (transit) en per vrachtwagen naar Turkije (4 maanden) te zijn gereisd. Daarna reisde de betrokkene te voet naar Bulgarije (1 maand à anderhalve maand), Servië (7 à 10 dagen), Bosnië (transit), Kroatië (transit), Slovenië (transit) en Italië (enkele dagen). Dan reisde de betrokkene per trein naar Frankrijk (transit) en België. De betrokken arriveerde in België 2 dagen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 29.08.2024 stuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Bulgaarse instanties. De Bulgaarse instanties stemden op 10.09.2024 in met artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te

kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 10.09.2024 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat België een goed land is en dat hij hier kan studeren. Ze respecteren de wetten

hier goed en die tellen voor iedereen, zowel voor Belgen als buitenlanders. De smokkelaar heeft dit aan zijn moeder aangeraden en zijn moeder heeft hem gezegd dat hij naar België moest komen. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat hij niet naar daar kan terugkeren. Hij verklaarde dat als België hem terugstuurt, hij terug zal komen. Er zijn veel ruzies en gevechten, de betrokkene stelde zelf meermaals ruzie gemaakt te hebben met andere jongens in het opvangcentrum. Hij heeft niet veel contact met de Bulgaren, maar de politie heeft hem geslagen toen ze hem onderschepten. Hij verklaarde te zijn meegenomen onder dwang. Ze namen zijn vingerafdrukken onder dwang en gooiden hem en 10 anderen in een vuile kleine kamer. Hij verklaarde over zijn onderschepping verder dat hij onderschept werd met 10 à 12 personen. Ze werden gedwongen om hun vingerafdrukken te geven, daarna werden ze meegenomen naar eerst een gesloten centrum en daarna een opvangcentrum. De betrokkene verklaarde dat België een goed land is, dat de smokkelaar zijn moeder aanraade dat hij naar België moest komen, dat de wetten in België goed zijn en voor iedereen tellen en dat als België hem naar Bulgarije stuurt, hij terug zal komen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening, waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Betreffende dat er vaak ruzie en gevechten zijn in Bulgarije en dat hij zelf meermaals ruzie maakte met andere jongens in het opvangcentrum, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Bulgaarse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Bulgaarse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Betreffende de verklaringen rond zijn onderschepping, dat hij onder dwang vingerafdrukken moest geven en hij werd geslagen door de politie, benadrukken we dat de betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, mogen we besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel – in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang – en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van het gebruik van dwang door de politie aan de grens, we zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verder herhalen we dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Met betrekking rond het afnemen van vingerafdrukken onder dwang, benadrukken we dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

We wensen te verwijzen naar het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE)

gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49, 77). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om

internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77). Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76 % (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77). De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 77). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 49), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2023 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (AIDA-rapport, blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 17, 35, 72, 74, 77, 82). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2023 590 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontnomen. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2024 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (emailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden

gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78).

De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18). Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 14-15). In 2023 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 31). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33). De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34).

Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Betreffende de verklaring dat hij in België kan studeren. Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk

voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 84- 85). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 32 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 92-93). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vijf werkdagen of zeven kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid is en geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.1 Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Aangezien de voormelde wettelijke bepalingen duidelijk drie onderscheiden voorwaarden hebben gesteld die een afzonderlijke beoordeling vereisen opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen, dient de verzoekende partij én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen. Het nadeel kan dus in beginsel niet uit de uiteenzetting van één of meer middelen worden afgeleid.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden opgevat dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het standpunt van verweerder in de nota met opmerkingen dat verzoeker geen moeilijk te herstellen nadeel aanhaalt, kan worden bijgetreden. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker geen enkele toelichting over een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben.

2.2.2 Evenwel, ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld,

verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, stellende – onder verwijzing naar talrijke internationale rapporten en artikelen – dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan worden toegepast. Zowel inzake de asielprocedure als de opvang worden er geen individuele garanties gegeven dat verzoekers fundamentele rechten zullen worden gerespecteerd in Bulgarije.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“III. Geen garantie op een goede behandeling in Bulgarije – geen zekerheid en garanties omtrent bescherming, rechten en status asielprocedure in Bulgarije

12.

De actuele situatie in Bulgarije vertoont een hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten. Deze situatie, vergezeld met verschillende verontrustende rapporten omtrent te behandeling van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, laat niet toe om zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan derhalve geenszins spelen.

Het is algemeen geweten dat Bulgarije als transitzone veel vluchtelingen op haar grondgebied ziet en dat zij de grote instroom niet adequaat aankan.

Uit recent bronnenmateriaal blijkt bovendien onomstotelijk blijkt dat er een stelselmatig probleem is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije (cfr. infra).

13.

Dat het bovendien plausibel is dat er in Bulgarije reeds een negatieve beslissing werd genomen in zijn asiëldossier zonder dat hij in deze procedure werd gehoord en dat geen enkele zekerheid bestaat omtrent de status van dit verzoek, maakt de positie van Verzoeker nog kwetsbaarder, zeker met het oog op een eventuele gezinshereniging.

Aangezien Verzoeker in Bulgarije nooit officieel werd gehoord, maar in feite enkel werd opgedragen om vingerafdrukken af te geven in een taal die hij niet begreep, overigens na geslagen en opgesloten te zijn geweest, kan geen enkele zekerheid worden geboden dat de asielprocedure in Bulgarije nog niet is afgerond, dan wel afgewezen werd.

Verzoeker heeft onder geen enkel beding weet van een eventuele stand van zaken in zijn procedure, en dat weet de Dienst Vreemdelingenzaken overigens ook niet.

Verzoeker heeft dan ook nooit op afdoende wijze zijn asiëlmotieven kunnen uiteenzetten. Verzoeker verliet Bulgarije alvorens op adequate wijze gehoord te zijn.

Aan Verzoeker word aldus geen enkele garantie geboden, noch voor wat betreft een normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, dat hij overigens niet wetens en willens heeft gesteld, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Bulgarije, noch dat Verzoeker niet onderwerpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Uit het AIDA Country Report Bulgaria 2023¹⁰ volgt ook dat Verzoeker het risico loopt dat de asielprocedure reeds in Bulgarije is afgerond.

Verzoeker loopt aldus het risico dat hij bij terugkeer in Bulgarije onmiddellijk wordt opgesloten met oog op uitzetting naar Afghanistan.

Indien deze situatie zich voltrekt, wordt aan Verzoeker ook de toegang tot gezondheidszorg en zijn basisbehoeften ontnomen: 10 AIDA Country Report – Bulgaria, 2023 (laatst bijgewerkt op 10 juli 2024), AIDA-BG_2023-Update.pdf, p. 50.

“If, however, the Dublin returnee is among those, whose asylum procedures ended prior their return to Bulgaria with a refusal in absentia on the merits (substance), they are treated as irregular migrants with no access to labour market, the health care system or any other services that require legal residence and an identity document. In the majority of cases, these returnees are arrested upon return and detained in Busmantsi or Lyubimets pre-removal immigration centres to further enable their removal.”

Vrije vertaling:

“Als de Dublin-teruggekeerde echter behoort tot diegenen van wie de asielprocedure vóór hun terugkeer naar Bulgarije werd beëindigd met een afwijzing bij verstek ten gronde (inhoudelijke afwijzing), worden ze behandeld als illegale migranten zonder toegang tot de arbeidsmarkt, de gezondheidszorg of andere diensten waarvoor een legaal verblijf en een identiteitsbewijs vereist zijn. In de meeste gevallen worden deze repatrianten bij terugkeer gearresteerd en vastgehouden in immigratiecentra in Busmantsi of Lyubimets in afwachting van uitzetting, om hun uitzetting verder mogelijk te maken.”

Om een voorbeeld te geven: in België merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beslissing 289.752 op dat, hoewel Dublinterugkeerders in principe geen obstakels ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot het Bulgaarse asielsysteem, hun toegang tot huisvesting en voedsel niet gewaarborgd is. Daarnaast oordeelde de Raad dat de beslissingsautoriteiten onvoldoende rekening hebben gehouden met de goed gedocumenteerde verklaringen van verzoeker die het risico van slechte behandeling door de politieautoriteiten in Bulgarije bevestigen, waardoor het risico bestaat dat artikel 3 EVRM wordt geschonden in geval van terugkeer.

Het is allesbehalve opportuun om Verzoeker naar Bulgarije te verwijderen zonder enige zekerheid te hebben over zijn mogelijkheden tot asiel aldaar, noch indien hem iedere basiszorg zou worden ontnomen. Gezien de uiterst precaire positie van Verzoeker in zijn land van herkomst, moet hij het recht krijgen om zich op de asielprocedures die de Europese Unie voorschrijft ten volle te kunnen beroepen.

14.

Verzoeker wordt naar Bulgarije verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat Verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van mishandelingen. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk de laatste jaren slechts een zeer beperkt percentage van asielzoekers uit Afghanistan effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Uit het AIDA Country Report Bulgaria 2023¹¹ Update blijkt dat de beschermingsgraad van asielzoekers in Bulgarije zeer laag is en dat er zich sinds 2023 een significant laag erkenningspercentage van vluchtelingen voordoet:

“In 2023 the rate dropped back to 14% overall recognition rate (5% refugee recognition rate and 9% subsidiary protection rate) and 86% rejection rate. Out of all 167 Afghan cases decided on their substance just 76% were dealt in accelerated procedure as manifestly unfounded, while in 2022 these were 20% of the decided cases; 86% in 2021, and 95% in 2020.

Therefore, the more than half of them (68%) continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in just 3% of the caseload.”

Vrije vertaling:

“In 2023 daalde het percentage weer naar 14% algemene erkenning (5% erkenning als vluchteling en 9% subsidiaire bescherming) en 86% afwijzing. Van alle 167 Afghaanse zaken waarover een beslissing ten gronde werd genomen, werd slechts 76% in een versnelde procedure behandeld als kennelijk ongegrond, terwijl dit in 2022 20% van de zaken was waarover een beslissing werd genomen; in 2021 was dit 86% en in 2020 95%. Meer dan de helft van hen (68%) bleef dus onderduiken voordat een beslissing in eerste aanleg werd genomen, die in slechts 3% van de zaken ten gronde werd gegeven.”

Ofschoon het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers op het eerste gezicht niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor 11 AIDA Country Report – Bulgaria, 2023 (laatst bijgewerkt op 10 juli 2024), AIDA-BG_2023-Update.pdf, p. 7 en 16.

asielzoekers uit Afghanistan in casu wel degelijk van tel. Het is immers des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan. De verwerende partij biedt geen enkele garantie dat dit in Bulgarije het geval is en stelt zelf dat zij geen zekerheid heeft of de bevoegde Bulgaarse instanties überhaupt het asielverzoek nog niet hebben afgerond. Dit zou dan ook meteen verklaren waarom de Bulgaarse instanties radiostilte geven wanneer het aankomt op de terugname van Verzoeker. Er is geen enkele garantie dat Verzoeker kan worden

behandeld op basis van de standaarden die de EU-wetgeving en mensenrechten voorschrijven, verwerende partij biedt deze garanties in elk geval niet en faalt om hiernaar op overtuigende wijze te verwijzen.

Bovendien laat verwerende partij na om zekerheid te bieden over de stellingname van Bulgarije. Het dossier, noch de omstreden beslissing spreekt van enige communicatie met Bulgaarse instanties waaruit blijkt dat de Bulgaarse staat zich definitief verantwoordelijk acht voor de behandeling van het zogenaamde asielerzoek van Verzoeker. Dit is problematisch. Verwerende partij verwijst voornamelijk naar het vertrouwensbeginsel wanneer zij in haar beslissing comfort probeert te bieden omtrent de beslissing om Verzoeker naar Bulgarije te verwijzen. Verzoekende partij biedt echter geen enkele concrete garantie omtrent de individuele bescherming die Verzoeker krijgt, al zeker gezien de feitsituatie, waarin Verzoeker reeds onderwerp was van geweld, urenlange (in feite een hele dag) aanhouding zonder eten en drinken, en geenszins op de hoogte werd gebracht van wat er allemaal gebeurde, aangezien er geen tolk aanwezig was.

Dit gegeven kan niet zonder meer naast zich neer gelegd worden en wordt ook in rechtspraak van de RvV erkend.¹² Een niet-kwalitatieve asielerprocedure, kan immers de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van zoveel asielaanvragen. Het dermate lage percentage van erkenningen maakt dat er niet zomaar kan worden aangenomen dat deze erkenningsgraad zijn oorzaak vindt enkel en alleen in de overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden of legitieme weigeringen. Het lage erkenningspercentage lijkt eerder te komen uit het feit dat de procedures in Bulgarije anders, en meer bepaald niet conform de vereiste standaarden, worden uitgevoerd.

15.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin Verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechtensituatie in Afghanistan en het gegeven dat Verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming.

Dat de situatie in Afghanistan voldoende is om aan te nemen dat Verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid, is evident.

Immers is er in de Afghaanse gemeenschap sprake van een collectief trauma. Aangezien Verzoeker behoort tot een etnische groep van de Hazadi die het voorwerp uitmaakt van stelselmatige onderdrukking, foltering en moord, is deze kwetsbaarheid uiterst precair en onbetwistbaar.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien Verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld: (i) structurele werkeloosheid en armoede; (ii) inadequate huisvesting; (iii) discriminatie; (iv) schending van gezondheidsrechten; (v) schending van mensenrechten; (vi) geen toegang tot gezondheidszorg; (vii) onmenselijke behandeling. (viii) folteringen. In de situatie van Verzoeker is de kans ook dermate groot dat de Taliban kennis krijgt van zijn aanwezigheid en zijn leven dientengevolge opnieuw ernstig gevaar komt. Het is aldus belangrijk dat er voldoende garanties kunnen worden geboden om Verzoeker te kunnen garanderen dat hij internationale bescherming krijgt, althans de toegang krijgt tot de gewaarborgde procedures in het unierecht. Een loutere verwijzing in de omstreden beslissing naar het impliciete akkoord van Bulgaarse autoriteiten, zonder hieromtrent enige garanties te motiveren die louter gebaseerd zijn op het vertrouwensbeginsel, hetgeen overigens onterecht als motivatie wordt gehanteerd, is onvoldoende.

16.

Het AIDA-rapport van 2023,¹³ waar ook de verwerende partij naar verwijst stelt bovendien het volgende over de slaagkans en toegang tot asiel in Bulgarije:

"In the past, Turkish and Afghan nationals were subjected to unfair and discriminatory treatment²⁹³ with very low recognition rates with their applications overwhelmingly determined in accelerated procedure. In 2022 their situation, especially concerning Afghan applicants, improved. Out of all 69 Afghan cases decided on their substance just 20% were dealt in accelerated procedure as manifestly unfounded, while in 2022 these were 20% of the decided cases; 86% in 2021, and 95% in 2020. However, in 2023, out of all 194 Afghan cases decided on their substance nearly 66% were again dealt in accelerated procedure as manifestly unfounded."

Vrije vertaling:

"In het verleden werden Turkse en Afghaanse onderdanen oneerlijk en discriminerend behandeld, met zeer lage erkenningspercentages, waarbij hun aanvragen voor het overgrote deel volgens een versnelde procedure werden afgehandeld. In 2022 verbeterde hun situatie, vooral wat Afghaanse aanvragers betreft. Van alle 69 Afghaanse zaken waarover een beslissing ten gronde werd genomen, werd slechts 20% behandeld in een versnelde procedure als kennelijk ongegrond, terwijl dit in 2022 20% was van de zaken waarover een beslissing werd genomen; in 2021 was dit 86% en in 2020 95%. In 2023 werd echter bijna

66% van alle 194 Afghaanse zaken waarin ten gronde werd beslist, opnieuw als kennelijk ongegrond in een versnelde procedure behandeld."

Het is deze omstandigheden aannemelijk dat ook Verzoeker het slachtoffer zal worden van discriminerende en oneerlijke praktijken bij een terugkeer naar Bulgarije. Verzoeker gaf reeds eerder al aan slachtoffer te zijn geweest van dergelijke behandelingen aan de grens met Bulgarije. Het is om deze redenen dan ook aannemelijk dat Verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije geen enkele garantie zal krijgen op een eerlijke behandeling, noch toegang tot de nodige voorziening van zijn basisbehoeften.

Het is aldus duidelijk: het risico op uitwijzing door Bulgaarse autoriteiten naar het land van herkomst van Verzoeker is niet enkel heel groot, maar imminent. Er zijn geen garanties dat Verzoeker over dezelfde mogelijkheden van behandeling van een verzoek tot internationale bescherming geniet dan in België, het risico op uitwijzing ten gevolge van een gebrekkige procedure, alsook ten gevolge van het inperken van de kansen van Verzoeker, werd door verwerende partij onvoldoende in rekening gebracht bij de beoordeling van de situatie waarin Verzoeker verkeert.

Verder stelt het AIDA-rapport:

"The procedure for international protection is initiated by lodging the application. In practice this means that the application is submitted orally by the person seeking protection in front of the state officials of the Reception Centre for Applicants for International Protection'. Officials will draft minutes of the interview. The civil servants of the Reception Centre conduct a short interview to collect the following information: personal data of the applicant, information on military service, family and other relations, information on the journey from country of origin (type of transportation and route) and the reasons (in short) why they fled their country of origin. All documents, including the minutes of the first interview, are then sent to the Department for international protection procedure within the Ministry of Interior, which is responsible for conducting a further substantive interview and examining the application."

Vrije vertaling:

"De procedure voor internationale bescherming wordt gestart door het indienen van de aanvraag. In de praktijk betekent dit dat de aanvraag mondeling wordt ingediend door de persoon die bescherming zoekt ten overstaan van de staatsambtenaren van het opvangcentrum voor aanvragers van internationale bescherming". De ambtenaren maken een verslag van het gesprek.

De ambtenaren van het Opvangcentrum houden een kort interview om de volgende informatie te verzamelen: persoonlijke gegevens van de aanvrager, informatie over militaire dienst, familie en andere relaties, informatie over de reis vanuit het land van herkomst (soort vervoer en route) en de redenen (in het kort) waarom ze hun land van herkomst zijn ontvlucht. Alle documenten, inclusief de notulen van het eerste interview, worden vervolgens naar de afdeling voor internationale beschermingsprocedures binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken gestuurd, die verantwoordelijk is voor het voeren van een verder inhoudelijk interview en het onderzoeken van de aanvraag."

Verzoeker werd echter niet gehoord in Bulgarije. Hij kreeg geen tolk toegewezen en moest zich behelpen via gebarentaal. Zijn vingerafdrukken werden afgenomen, dit via het geven van instructies in een taal die hij niet begreep en vervolgens werd hij opgesloten in een kleine kamer samen met ettelijke andere vluchtelingen. De omstandigheden aan de grens van Bulgarije zijn erbarmelijk te noemen.

17.

Verwerende partij heeft bovendien geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie. Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, echter een plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

18.

Hoewel de verwerende partij poogt om te overtuigen dat er geen significant risico bestaat dat Bulgarije de mensenrechten schendt, blijkt uit verschillende rapporten en bronnen van verschillende mensenrechtenorganisaties dat dit geenszins het geval is. Recente gebeurtenissen in Bulgarije geven blijk van extreme gevallen van mishandeling aan de grens van Bulgarije. Er is met name veel te doen omtrent de Saudische mensenrechtenactivist die wordt mishandeld in een centra in Bulgarije¹⁴:

"An informed source told Human Rights Watch that law enforcement officers at the Busmanci Migrant Accommodation Center had allegedly assaulted Abdulrahman al-Khalidi, a Saudi rights activist, on March 31, 2024, choking him and beating him in the face and torso. Al-Khalidi, who has spent a decade exposing Saudi rights abuses, had sought asylum in Bulgaria in October 2021. He is at imminent risk of deportation back to Saudi Arabia, where he would be at serious risk of arbitrary detention, torture, and unfair trial."

"The informed source said that the police severely beat al-Khalidi after he attempted to provide food to a fasting family in the detention center on the evening of March 31. After officers apparently prevented him from providing the food, an altercation ensued."

Two policemen hit him hard in the face and in the chest, and another policeman grabbed his hand and pinned him from behind, while the other hit and choked him severely, according to the informed source. The beating lasted an hour, said the informed source.

After the assault, al-Khalidi did not receive medical care or a forensic medical examination, despite his requests, the informed source said. On April 3, Human Rights Watch reviewed an urgent request for a medical examination from al-Khalidi to Bulgaria's public prosecutor."

Vrije vertaling:

"Een ingelichte bron vertelde aan Human Rights Watch dat ordehandhavers in het opvangcentrum voor migranten Busmanci Abdulrahman al-Khalidi, een Saoedische mensenrechtenactivist, zouden hebben mishandeld op 31 maart 2024, waarbij ze hem wurgden en in het gezicht en het bovenlichaam sloegen. Al-Khalidi, die al tien jaar lang schendingen van Saoedische rechten aan de kaak stelt, had in oktober 2021 asiel aangevraagd in Bulgarije. Hij loopt het risico om teruggestuurd te worden naar Saoedi-Arabië, waar hij een groot risico loopt op willekeurige opsluiting, marteling en een oneerlijk proces."

"De geïnformeerde bron zei dat de politie al-Khalidi zwaar mishandelde nadat hij op de avond van 31 maart voedsel probeerde te verstrekken aan een vastende familie in het detentiecentrum. Nadat agenten hem er blijkbaar van weerhielden het eten te geven, ontstond er een woordenwisseling.

Twee agenten sloegen hem hard in het gezicht en in de borst, en een andere agent greep zijn hand en speldde hem van achteren vast, terwijl de andere agent hem ernstig sloeg en wurgde, volgens de ingelichte bron. De afranseling duurde een uur, zei de geïnformeerde bron.

Na de mishandeling kreeg al-Khalidi geen medische zorg of een forensisch medisch onderzoek, ondanks zijn verzoeken, zei de geïnformeerde bron. Op 3 april beoordeelde Human Rights Watch een dringend verzoek voor een medisch onderzoek van al-Khalidi aan de openbare aanklager van Bulgarije."

De desbetreffende mensenrechtenactivist loopt een imminent risico om te worden gedeporteerd naar zijn land van herkomst waar hem extremistische straffen zullen worden opgelegd, mogelijks met de dood tot gevolg.

Dit toont aan dat Bulgarije het niet nauw neemt met de mensenrechten en de situatie waartoe een uitgewezen persoon zou worden onderworpen in het land van herkomst. Verzoeker loopt het imminente risico hetzelfde lot te ondergaan bij uitwijzing naar Bulgarije en ten gevolge hiervan het slachtoffer te worden van mensonterende omstandigheden in Bulgarije. Omstandigheden die Verzoeker, zoals blijkt uit eerdere uiteenzetting, ook al reeds heeft ervaren bij de aankomst aan de grens in Bulgarije.

Voorname zaak is geen op zichzelf staand geval. Meer recent werd de redding van drie minderjarige vluchtelingen op brutale wijze tegengehouden aan de grens met Bulgarije. De gevolgen waren dramatisch. De drie minderjarige vluchtelingen werden dood teruggevonden omwille van het feit dat iedere hulp hen werd geweigerd en zelfs de mensenrechtenorganisaties de toegang werden geweigerd¹⁵:

"At the end of last year, three Egyptian minors succumbed to the freezing temperatures in Bulgaria's forests, as activists allege border authorities obstructed rescue attempts.

In the early hours of December 27, human rights activists in Bulgaria were alerted to three Egyptian minors lying unconscious in the snow near Burgas, on the east coast of the country. The boys, identified as Ali, Samir, and Yasser, aged 15, 16, and 17, were reported to be in critical condition.

The activists say they also received videos of the youths and accurate GPS coordinates. When the two activist groups, Collettivo Rotte Balcaniche, based in Burgas, and No Name Kitchen (NNK), based in Harmanli (about two hours away), repeatedly called the 112 emergency line, Bulgarian authorities allegedly ignored their requests for help." (eigen benadrukking)

Vrije vertaling:

"Eind vorig jaar bezweken drie Egyptische minderjarigen aan de vrieskou in de bossen van Bulgarije, toen activisten beweren dat grensautoriteiten reddingspogingen belemmerden.

In de vroege uren van 27 december werden mensenrechtenactivisten in Bulgarije gealarmeerd over drie Egyptische minderjarigen die bewusteloos in de sneeuw lagen in de buurt van Burgas, aan de oostkust van het land. De jongens, geïdentificeerd als Ali, Samir en Yasser, 15, 16 en 17 jaar oud, zouden in kritieke toestand verkeren.

De activisten zeggen dat ze ook video's van de jongeren en nauwkeurige GPS-coördinaten hebben ontvangen. Toen de twee activistengroepen, Collettivo Rotte Balcaniche, gevestigd in Burgas, en No Name Kitchen (NNK), gevestigd in Harmanli (ongeveer twee uur verderop), herhaaldelijk de 112 noodlijn belden, negeerden de Bulgaarse autoriteiten naar verluidt hun verzoeken om hulp." (eigen benadrukking) Het bleef in dit geval niet bij het blokkeren van hulp door de Bulgaarse autoriteiten. De autoriteiten gebruikte op disproporionele wijze hun macht waardoor zowel de vluchtelingen als de mensenrechtenorganisaties het slachtoffer werden van een hardhandige aanpak:

"After receiving the calls, the two groups immediately headed toward the coordinates, but when they reached the area, they were reportedly obstructed by Bulgarian Border Police. The two groups rushed to the coordinates but were blocked by Bulgarian Border Police upon arrival.

Despite using different routes neither group was able to reach the minors. They claim that police stopped their vehicles, preventing the teams from reaching the youths. In the attempt to reach the first boy, the volunteers from Collettivo reported being stopped three times by border police, preventing their rescue efforts."

15 "Three minors die at Bulgaria's border as activists accuse authorities of blocking rescue", Three minors die at Bulgaria's border as activists accuse authorities of blocking rescue - InfoMigrants.

"When rescue teams found the first minor dead, "boot prints and dog paw marks were found surrounding the body," NNK asserts that this shows authorities had not just ignored emergency calls and obstructed rescue attempts, but had been present and "chose not to assist or recover the body."

Vrije vertaling:

"Na ontvangst van de oproepen gingen de twee groepen onmiddellijk op weg naar de coördinaten, maar toen ze het gebied bereikten, werden ze naar verluidt tegengehouden door de Bulgaarse grenspolitie. De twee groepen haastten zich naar de coördinaten, maar werden bij aankomst geblokkeerd door de Bulgaarse grenspolitie.

Ondanks het gebruik van verschillende routes was geen van beide groepen in staat om de minderjarigen te bereiken. Ze beweren dat de politie hun voertuigen tegenhield, waardoor de teams de jongeren niet konden bereiken. In een poging om de eerste jongen te bereiken, meldden de vrijwilligers van Collettivo dat ze drie keer werden tegengehouden door de grenspolitie, waardoor hun reddingspogingen werden verhinderd."

"Toen de reddingsteams de eerste minderjarige dood aantroffen, "werden er laarsafdrukken en hondenpootafdrukken rond het lichaam gevonden," stelt NNK dat dit aantoont dat de autoriteiten niet alleen noodoproepen hadden genegeerd en reddingspogingen hadden belemmerd, maar dat ze ook aanwezig waren en "ervoor kozen om geen hulp te bieden of het lichaam te bergen."

Onderzoekers geven aan dat het geen op zichzelf staande gevallen zijn. Zowel vluchtelingen als vrijwilligers van mensenrechtenorganisaties lopen grote risico's aan de Bulgaarse grens:

"This is not an isolated case," NNK wrote on social media. "For years, Bulgarian Border Police have ignored emergency calls, denied medical assistance to people on the move, and subjected them to violence and pushbacks, even in life-threatening situations."

NNK accuses Bulgarian authorities of neglect, alleging that their actions contributed to preventable deaths. "Our teams themselves face constant harassment and intimidation. Activists have been detained, interrogated, forced to carry bodies, and even transported in the trunks of police cars," NNK stated on Instagram.

An activist from the Italian group Collettivo Rotte Balcaniche Alto Vicentino, identified by the initial P. told Balkan Insight that the police bullied him into carrying one of the bodies to their car. "I refused but they started to be threatening ...I wasn't in a position to refuse, so I did it," he said. "I think they just wanted to intimidate us and create trauma."

Vrije vertaling:

"Dit is geen op zichzelf staand geval," schreef NNK op sociale media. "Jarenlang heeft de Bulgaarse grenspolitie noodoproepen genegeerd, medische hulp geweigerd aan mensen die onderweg waren en hen onderworpen aan geweld en terugduwen, zelfs in levensbedreigende situaties."

NNK beschuldigt de Bulgaarse autoriteiten van nalatigheid en beweert dat hun acties hebben bijgedragen aan sterfgevallen die te voorkomen waren.

"Onze teams worden zelf voortdurend lastiggevallen en geïntimideerd. Activisten zijn vastgehouden, ondervraagd, gedwongen om lichamen te dragen en zelfs vervoerd in de kofferbak van politieauto's," verklaarde NNK op Instagram.

Een activist van de Italiaanse groep Collettivo Rotte Balcaniche Alto Vicentino, geïdentificeerd met de initiaal P. vertelde Balkan Insight dat de politie hem pestte om een van de lichamen naar hun auto te dragen. "Ik weigerde, maar ze begonnen te dreigen ... Ik was niet in een positie om te weigeren, dus deed ik het," zei hij. "Ik denk dat ze ons gewoon wilden intimideren en een trauma wilden creëren.

Verwerende partij houdt in haar beslissing tot weigering geen enkele rekening met deze omstandigheden. Voornoemde gevallen geven een weergave van de actuele situatie aan de grens van Bulgarije, en meer in het bijzonder de omgang met vluchtelingen. Het is dan ook zeer aannemelijk dat Verzoeker dezelfde omstandigheden onder ogen zal moeten zien indien Verzoeker wordt uitgewezen naar Bulgarije.

In een gezamenlijke verklaring hebben verschillende NGO's, waaronder de Danish Refugee Council, Human Rights Watch, ECRE, Amnesty International, Oxfam in een gezamenlijke verklaring zich uitgesproken over de situatie aan de Bulgaarse grens waarbij een vluchteling met scherp werd beschoten aan de grens met Bulgarije-Turkije, dezelfde grens waar Verzoeker problemen ondervond en werd mishandeld:

"The action plan came out on the same day the Lighthouse Reports revealed footage of a refugee named Abdallah Mohammed being shot with live ammunition at the Bulgaria-Turkiye border. Mohammed says that the way he was shot at is direct with an obvious intention to kill, as the distance between him and the

border guard was between 10-14 meters. Bulgaria commented on the video saying its border guards were at the scene but denied firing the bullet. "There are no cases of violence against migrants," says Bulgaria's Interior Minister Ivan Demerdzhiev, adding that "There are clear conclusions from both sides (Turkish and Bulgarian) that there is no evidence that a shot has been fired by a Bulgarian border policeman and that no active actions have been taken to violate anyone's human rights" despite testimonies from refugees and analysis from investigative media outlets proving the opposite. The analysis of the footage as well as eyewitness accounts establish that "the shot came from the exact spot where Bulgarian guards were standing". The Left in the European Parliament said that "Violence at the EU's external borders is systematic" and urged the commission to "act fast to end such brutality", and the European Commission has finally demanded Bulgaria to "thoroughly investigate" the incident. "We take all allegations of any wrongdoings at the European border seriously, and violence and loss of life is unacceptable", said Commission spokeswoman Anitta Hipper. According to Commissioner, Johansson: "Bulgaria and Romania have provided even better protection of the external borders than during the Commission's first inspection in October".

Vrije vertaling:

"Het actieplan kwam naar buiten op dezelfde dag dat Lighthouse Reports beelden onthulde van een vluchteling genaamd Abdallah Mohammed die met scherp werd beschoten aan de grens tussen Bulgarije en Turkije. Mohammed zegt dat de manier waarop er op hem werd geschoten direct was met een duidelijke intentie om te doden, aangezien de afstand tussen hem en de grenswacht tussen de 10-14 meter was. Bulgarije reageerde op de video en zei dat zijn grenswachten ter plaatse waren, maar ontkende dat ze de kogel hadden afgevuurd. "Er zijn geen gevallen van geweld tegen migranten," zegt de Bulgaarse minister van Binnenlandse Zaken Ivan Demerdzhiev, eraan toevoegend dat 'er duidelijke conclusies zijn van beide kanten (Turks en Bulgaars) dat er geen bewijs is dat er een schot is afgevuurd door een Bulgaarse grensagent en dat er geen actieve acties zijn ondernomen om iemands mensenrechten te schenden', ondanks getuigenissen van vluchtelingen en analyses van onderzoeksmedia die het tegendeel bewijzen. De analyse van de beelden en ooggetuigenverslagen stellen vast dat "het schot precies kwam van de plek waar Bulgaarse bewakers stonden". Links in het Europees Parlement zei dat "geweld aan de buitengrenzen van de EU systematisch is" en drong er bij de Commissie op aan om "snel te handelen om een einde te maken aan deze wreedheid", en de Europese Commissie heeft uiteindelijk van Bulgarije geëist om het incident "grondig te onderzoeken". "Wij nemen alle beschuldigingen van wandaden aan de Europese grens serieus, en geweld en verlies van levens zijn onaanvaardbaar", zei woordvoester Anitta Hipper van de Commissie. Volgens commissaris Johansson "hebben Bulgarije en Roemenië de buitengrenzen nog beter beschermd dan tijdens de eerste inspectie van de Commissie in oktober".

Ook dit incident stond niet op zichzelf zo blijkt uit datzelfde rapport:

"However, this incident is not "isolated". It is a part of a "wider system at EU borders reliant on black sites, cages and torture". Lighthouse Reports revealed on 8 December other footage of a cage used to detain refugees before pushing them back and discovered "shipping containers in Hungary and prison vans in Croatia" are being routinely used by authorities to imprison people on the move and prevent them claiming asylum. The investigation also found that these cruel practices and equipment are partially funded by EU money and in some cases "operated under the noses of Frontex". Following these revelations, in a press release, Human Rights Watch said: "EU institutions have effectively turned a blind eye to the abuse and violence by border officials at EU's external borders", and urged the commission to stop funding countries where abuses are documented as well as Frontex to "review and investigate serious allegations of abuses committed by border officials and witnessed by Frontex".

Vrije vertaling:

"Dit incident staat echter niet "op zichzelf". Het maakt deel uit van een "breder systeem aan de EU-grenzen dat vertrouwt op zwarte locaties, kooien en marteling". Lighthouse Reports onthulde op 8 december andere beelden van een kooi die wordt gebruikt om vluchtelingen vast te houden en vervolgens terug te duwen en ontdekte dat "scheepscontainers in Hongarije en gevangenisbusjes in Kroatië" routinematig worden gebruikt door autoriteiten om mensen die onderweg zijn op te sluiten en te voorkomen dat ze asiel aanvragen. Uit het onderzoek bleek ook dat deze wrede praktijken en apparatuur gedeeltelijk worden gefinancierd met EU-geld en in sommige gevallen "onder de neus van Frontex" worden uitgevoerd. Na deze onthullingen zei Human Rights Watch in een persbericht: "EU-instellingen hebben in feite een oogje dichtgeknepen voor het misbruik en geweld door grensbeambten aan de buitengrenzen van de EU", en drong er bij de commissie op aan om de financiering stop te zetten van landen waar misbruik is gedocumenteerd, evenals bij Frontex om 'ernstige beschuldigingen van misbruik door grensbeambten en waarvan Frontex getuige is geweest, te herzien en te onderzoeken'.

Aandacht dient te worden gevestigd op de erbarmelijke omstandigheden waarin de vluchtelingen in gevangenschap worden gehouden.

Gedurende diens consultatie met zijn raadsman gaf Verzoeker aan te zijn opgesloten in een uitermate kleine ruimte met nog tien andere vluchtelingen. Uit onderzoek en verschillende rapporten blijkt dat er zich extreme situaties voordoen in Bulgarije waarbij tientallen vluchtelingen na arrestatie worden gedumpt in kooien en uitermate kleine ruimtes zonder voorziening in de basisbehoeftes waarop ieder mens recht heeft:

“Lighthouse Reports and partners can reveal that security forces along EU borders – specifically in Bulgaria, Hungary and Croatia – are using secret facilities to systematically detain people seeking refuge before illegally deporting them, in what has been denounced as a clear violation of international law.

We have obtained visual evidence that refugees have been held in a derelict, cage-like structure in Bulgaria, sometimes for days at a time, held for hours in overcrowded and dangerously hot vans in Croatia, and held in containers and at an isolated petrol station in Hungary.

Because they operate outside of formal detention or reception systems, they are excluded from independent scrutiny or public access.

The existence of these sites has long been rumoured, there was no visual evidence or location data until now. During the last 11 months, we have gathered footage and collected testimonies from people who have been held in them.

Our investigation demonstrates that these are not isolated sites, rather they are part of a system – some of which is funded by the EU and operated in plain sight of officers from Frontex, the EU border agency.”
(eigen verduidelijking)

Eigen vertaling:

“Lighthouse Reports en zijn partners kunnen onthullen dat veiligheidstroepen langs de EU-grenzen - in het bijzonder in Bulgarije, Hongarije en Kroatië - geheime faciliteiten gebruiken om mensen die op zoek zijn naar een toevluchtsoord systematisch vast te houden voordat ze illegaal worden gedeporteerd, in wat is aangeklaagd als een duidelijke schending van het internationaal recht.

We hebben visueel bewijs dat vluchtelingen in Bulgarije soms dagenlang worden vastgehouden in een verlaten, kooiachtige structuur, in Kroatië urenlang in overvolle en gevaarlijk hete busjes en in Hongarije in containers en bij een afgelegen benzinstation.

Omdat ze buiten de formele detentie- of opvangsystemen opereren, zijn ze uitgesloten van onafhankelijk onderzoek of publieke toegang.

Over het bestaan van deze locaties wordt al lang geroddeld, maar tot nu toe was er geen visueel bewijs of locatiegegevens.

De afgelopen 11 maanden hebben we beelden verzameld en getuigenissen opgetekend van mensen die in deze detentiecentra vastzitten.

Ons onderzoek toont aan dat dit geen geïsoleerde locaties zijn, maar dat ze deel uitmaken van een systeem – waarvan een deel wordt gefinancierd door de EU en wordt gebruikt in het volle zicht van ambtenaren van Frontex, het EUgrensagentschap.”

Gezien de huidige omstandigheden aan de grens en de uitermate beperkte capaciteit in de centra in Bulgarije loopt Verzoeker een aannemelijk risico om te verdwijnen in dergelijke illegale praktijken, zonder zekerheid hier levend uit te komen. Het is dan ook opmerkelijk dat Verwerende partij in haar weigering op geen enkele manier rekening houdt met dergelijke praktijken. Het is

ontegensprekelijk dat dergelijke praktijken een drastische schending uitmaken van iedere mensenrechtelijke waarde die dient te worden geëerbiedigd. Het staat dan ook vast dat deze praktijken een schending uitmaken van artikel 2 en 3 EVRM.

De verwerende partij gaat bovendien geheel voorbij aan de realiteit voor Verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om bewijselementen (welke?) te kunnen bekomen van deze tekortkomingen.

Verzoeker sprak de taal niet, legde uit geen bijstand te hebben gekregen van een tolk, werd geslagen en opgesloten in zeer kleine ruimtes,

waardoor hij zich mentaal zeer verward en kwetsbaar voelde. De verklaringen van Verzoeker stroken met de realiteit zoals deze uit diverse rapporten blijken (waarvoor Verzoeker voornamelijk naar onderstaande rapporten verwijst).

Verzoeker wenst voornamelijk te verwijzen naar het bovenvermelde rapport van de Asylum Information Database (AIDA) getiteld Country Report: Bulgarije, 2023 bijgewerkt tot juli 2024, waarin wordt verwezen naar refoulement aan de grens, politiegeweld en precarie leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen die van invloed zijn op de asielprocedure en tekortkomingen in het systeem van opvang en integratie van aanvragers van internationale bescherming in Bulgarije.

Uit dit rapport¹⁶ blijkt ook dat de Bulgaarse instanties onvoldoende controle uitoefenen op politieagenten en klachten in verband met mensonterende behandelingen en geweld vaak zonder gevolg laten. Inbreuken begaan door de Bulgaarse autoriteiten blijven onbestraft, wat in dat opzicht een vrijgeleide geeft en geen enkele rem zet op het handelen van de autoriteiten aan de grens:

"Bulgaria does not apply sanctions for serious breaches of the rules of accommodation centres and violent behaviour, except for destruction of a reception centre's property, which is sanctioned with a fine between 50 to 200 BGN (25.50-102 €) plus the value of the destroyed property. The grounds laid down in Article 20(2) and (3) of the Recast Reception Conditions Directive are not transposed into national legislation."

Vrije vertaling:

"Bulgarije past geen sancties toe voor ernstige inbreuken op de regels van opvangcentra en gewelddadig gedrag, behalve voor vernieling van de eigendommen van een opvangcentrum, dat wordt bestraft met een boete tussen 50 en 200 BGN (25,50- 102 euro) plus de waarde van de vernielde eigendommen.⁴³¹ De gronden die zijn vastgelegd in artikel 20, leden 2 en 3, van de herschikte richtlijn opvangvoorzieningen zijn niet omgezet in nationale wetgeving."

De verklaringen van de Verzoeker komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie. Hij werd in Bulgarije geslagen en mishandeld.

Amnesty International rapporteert¹⁷ eveneens:

"Reacting to a report by Lighthouse Reports, a collaborative journalism NGO, on people being detained at unofficial detention sites on the borders of Bulgaria, Hungary and Croatia, Jelena Sesar, Amnesty International's Western Balkans Researcher, said: "Lighthouse Reports' findings that authorities in Europe are intentionally detaining people in unofficial detention sites confirms a disturbing trend which Amnesty International has previously witnessed at numerous EU borders. People are often held in tents, containers and police vans, usually off-grid in isolated forests or others inaccessible areas, in a deliberate attempt to keep them near the EU's external borders. This intentional tactic allows the authorities to quickly perform illegal pushbacks, ignore their asylum claims and commit other abuses. "Amnesty International has documented numerous cases of people being forced to spend anywhere between several hours and several days in unofficial detention sites on EU borders, including recently in Greece, Croatia, Poland and Latvia. The authorities are intentionally operating sites outside of formal systems of detention or accommodation to avoid scrutiny. Today's announcement that Croatia is joining the Schengen area shows that the EU condones, and even rewards these illegal practices, and is willing to sacrifice human rights to prevent people from entering the EU. "The detention of migrants and refugees should be used as a measure of last resort and only when absolutely necessary. People seeking asylum should be protected from refoulement, allowed to enter territories, and given the opportunity to file an asylum request." Background Amnesty International has documented numerous cases of migrants being apprehended by Croatian police before being transported more than 200 kilometres in extremely poor conditions, often in overcrowded, poorly ventilated police vans while handcuffed. In 2021, the European Committee for the Prevention of Torture (CPT), said the manner and conditions in which migrants and refugees were being transported and detained in police vans for extended periods might in some cases amount to ill-treatment."

"Vrije vertaling:

"In een reactie op een rapport van Lighthouse Reports, een NGO die journalistiek samenwerkt, over mensen die worden vastgehouden op onofficiële detentieplaatsen aan de grenzen van Bulgarije, Hongarije en Kroatië, zei Jelena Sesar, onderzoeker Westelijke Balkan van Amnesty International: "De bevindingen van Lighthouse Reports dat autoriteiten in Europa opzettelijk mensen vasthouden in onofficiële detentiecentra, bevestigen een verontrustende trend die Amnesty International al eerder heeft waargenomen aan tal van EU-grenzen. Mensen worden vaak vastgehouden in tenten, containers en politiebusjes, meestal in afgelegen bossen of andere ontoegankelijke gebieden, in een doelbewuste poging om ze dicht bij de buitengrenzen van de EU te houden. Deze opzettelijke tactiek stelt de autoriteiten in staat om snel illegale pushbacks uit te voeren, hun asielaanvragen te negeren en andere misstanden te begaan. "Amnesty International heeft talrijke gevallen gedocumenteerd van mensen die gedwongen werden om enkele uren tot enkele dagen door te brengen in onofficiële detentiecentra aan de EU-grenzen, zoals onlangs in Griekenland, Kroatië, Polen en Letland. De autoriteiten gebruiken opzettelijk locaties buiten de formele detentie- of opvangsystemen om controle te vermijden. De aankondiging van vandaag dat Kroatië toetreedt tot het Schengengebied laat zien dat de EU deze illegale praktijken door de vingers ziet en zelfs beloont, en bereid is mensenrechten op te offeren om te voorkomen dat mensen de EU binnenkomen. "Het opsluiten van migranten en vluchtelingen zou als laatste redmiddel moeten worden gebruikt en alleen als het absoluut noodzakelijk is. Mensen die asiel zoeken moeten worden beschermd tegen refoulement, toestemming krijgen om gebieden binnen te komen en de kans krijgen om een asielverzoek in te dienen." Achtergrond Amnesty International heeft talrijke gevallen gedocumenteerd van migranten die door de Kroatische politie werden aangehouden voordat ze meer dan 200 kilometer onder extreem slechte omstandigheden werden vervoerd, vaak in overvolle, slecht geventileerde politiebusjes terwijl ze geboeid waren. In 2021 zei het Europees Comité ter voorkoming van foltering (CPT) dat de manier waarop en de omstandigheden waaronder migranten en vluchtelingen voor langere tijd in politiebusjes worden vervoerd en vastgehouden, in sommige gevallen neerkomen op mishandeling. "

De redenen van de Verzoeker die rechtvaardigen waarom hij niet naar Bulgarije wenst te gaan, stroken specifiek met de informatie die in de meest relevante rapporten terug te vinden is.

De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans om de problemen die hij ondervond in Bulgarije voldoende uiteen te zetten. De individuele situatie en de feiten waarvan Verzoeker slachtoffer was in Bulgarije, werden dan ook onvoldoende in overweging genomen. Nochtans blijkt uit bovenstaande rapporten dat er een systematisch probleem is in het ontvangststelsel van asielzoekers van Bulgarije en duiden zij op schendingen van het EVRM.

Het probleem van taal vormt een groot probleem voor Verzoeker. Daarnaast werd hij slachtoffer van geweld door de Bulgaarse politie.

De DVZ beperkt zich tot een algemeen betoog waarin zij stelt dat de algemene situatie, ofschoon zij ernstige lacunes vertoont, voldoende waarborgen zou moeten bieden voor een Verzoeker om internationale bescherming. Dit is echter foutief.

De DVZ biedt geen waarborgen, specifiek met betrekking tot de individuele situatie van Verzoeker, een Afghaanse vluchteling met psychologisch trauma ingevolge de situatie van willekeurig geweld en flagrante schendingen van mensenrechten in diens land van herkomst en in Bulgarije.

De DVZ biedt ook geen specifiek antwoord op de individuele problemen van de verzoekende partij en bieden geen garantie dat zijn verzoek in Bulgarije effectief naar behoren, en mits het respecteren van zijn fundamentele rechten plaats zal vinden.

21.

Uit het meest recente AIDA-rapport, waar ook de verwerende partij uitvoerig naar verwijst, blijkt overigens ook expliciet dat de omstandigheden in opvangcentra uitermate zorgwekkend zijn:

“Living conditions in national reception centres remain poor, i.e. either below or at the level of the foreseen minimum standards and despite some partial renovations periodically conducted by the SAR. Except Vrazhdebna shelter and the two safe zones for unaccompanied children in Sofia reception centre, all the other SAR shelters and centres during this eight-year period were maintained solely in a survival mode and have been experiencing recurring problems with the infrastructure and the material conditions, at some instances failing to provide even the most basic services including adequate amenities for personal and community spaces hygiene. Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centres for many years. Occupants from all reception centres, except in Vrazhdebna, have complained about the poor sanitary conditions, especially regarding soiled mattresses infested with bedbugs which regularly cause health issues, i.e. constant skin inflammations and allergic reactions. This problem arose after 2013 and has been continuously neglected until 2023” (eigen benadrukking)

Vrije vertaling:

“De levensomstandigheden in de nationale opvangcentra blijven slecht, d.w.z. onder of op het niveau van de voorziene minimumnormen en ondanks enkele gedeeltelijke renovaties die periodiek door de SAR worden uitgevoerd. Met uitzondering van het opvangcentrum Vrazhdebna en de twee veilige zones voor niet-begeleide kinderen in het opvangcentrum Sofia, werden alle andere SAR-opvangcentra en -centra tijdens deze periode van acht jaar uitsluitend in een overlevingsmodus gehandhaafd en ondervonden ze steeds terugkerende problemen met de infrastructuur en de materiële omstandigheden.

Regelmatig water, warm water, reparatie van nutsvoorzieningen en apparatuur in badkamers, kamers en gemeenschappelijke ruimtes blijven problematisch. Ook ongedierteplagen zoals bedwantsen, luizen, kakkerlakken en ratten behoren al jaren tot de hardnekkigste problemen in opvangcentra. Bewoners van alle opvangcentra, behalve in Vrazhdebna, hebben geklaagd over de slechte hygiënische omstandigheden, vooral wat betreft vervuilde matrassen die besmet zijn met bedwantsen die regelmatig gezondheidsproblemen veroorzaken, zoals voortdurende huidontstekingen en allergische reacties. Dit probleem ontstond na 2013 en is voortdurend verwaarloosd tot 2023.”

Ook stelt datzelfde rapport:

“However, in 2022 the Ombudsperson reported that: “In the course of the inspection, it was established that from 2020 health inspectors have not visited the centers to check and control the sanitary conditions despite a previous Ombudsperson’s recommendations. Presently, detainees with chronic skin problems, such as scabies and pyoderma were established once again, along bed bug bites, and travel injuries with secondary infections.” In addition, the report noted the “unsuccessful struggle of the detention administrations” with pests, such as woodworms, cockroaches and fleas.”

Vrije vertaling:

“In 2022 rapporteerde de Ombudspersoon echter dat: “Tijdens de inspectie werd vastgesteld dat vanaf 2020 gezondheidsinspecteurs de centra niet hebben bezocht om de sanitaire omstandigheden te controleren en te controleren, ondanks een eerdere aanbeveling van de Ombudspersoon. Op dit moment werden opnieuw gedetineerden met chronische huidproblemen zoals schurft en pyodermie vastgesteld, samen met bedwantsenbeten en reisverwondingen met secundaire infecties.” Daarnaast vermeldde het rapport de “onsuccesvolle strijd van de detentieadministraties” met ongedierte, zoals houtwormen, kakkerlakken en vlooien.”

Bovendien volgt uit het AIDA-rapport dat Verzoeker hoogstwaarschijnlijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen. Verzoeker zal dus niet meteen toegang krijgen tot het opvangnetwerk van Bulgarije. Met andere woorden: indien de Verzoeker terug wordt gestuurd naar Bulgarije, zal hij het onderwerp zijn van een volledig verzadigd opvangnetwerk, of erger: kan hij teruggestuurd worden naar Afghanistan, of terug doorverwezen worden naar grenslanden van Bulgarije, onder andere een pushback naar Turkije, waardoor hij geen bescherming kan vinden in Europa, een bescherming waar Verzoeker gezien zijn precare situatie overigens duidelijk recht op heeft.

V. Omtrent de zogenaamde onvergelykbaarheid met situaties aan de grens van Bulgarije (i.h.b. pushbacks) en gebrek in motivatie van verwerende partij

22.

De bestreden beslissing beweert dat de situatie van de eiser niet vergelijkbaar is met dat van vluchtelingen aan de grens, gezien Verzoeker zal terugkeren na een Dublin-overdracht. Dit betekent niet dat er geen sprake kan zijn van pushbacks. Dit werd reeds bevestigd in verschillende rechtspraak en blijkt ook uit verschillende onderzoeken en nieuwsbronnen.

Human Rights Watch publiceerde recent een artikel waarin de brutale en gewelddadige pushbacks trachten bloot te leggen. Vooral in het bijzonder Afghanen krijgen het zeer zwaar te verduren in Bulgarije, zo blijkt ook uit de publicatie van Human Rights Watch:

“Bulgarian authorities are beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure, Human Rights Watch said today.

Bulgarian authorities are brutally and summarily pushing back migrants and asylum seekers across the land border with Turkey,” said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at Human Rights Watch. “The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanizing pushbacks at its borders and allows asylum seekers access to fair asylum procedures.”

Vrije vertaling:

“Bulgaarse autoriteiten slaan, beroven, strippen en gebruiken politiehonden om Afghaanse en andere asielzoekers en migranten aan te vallen, en duwen hen vervolgens terug naar Turkije zonder enig formeel interview of asielprocedure, aldus Human Rights Watch vandaag.

Bulgaarse autoriteiten duwen migranten en asielzoekers op brute wijze terug over de landgrens met Turkije,” zei Michelle Randhawa, medewerker vluchtelingen- en migrantenrechten bij Human Rights Watch. “De Europese Unie moet ervoor zorgen dat Bulgarije onmiddellijk een einde maakt aan de illegale en mensonterende pushbacks aan zijn grenzen en asielzoekers toegang geeft tot eerlijke asielprocedures.”

In een arrest van het EHRM werd Bulgarije reeds meermaals veroordeeld voor de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. In de zaak D tegen Bulgarije¹⁸ heeft het Hof unaniem geoordeeld dat de verzoeker, een Turkse journalist, onder dwang is teruggestuurd naar Turkije. De Bulgaarse autoriteiten hadden nagelaten een beoordeling te maken van het risico dat hij daar liep en hadden hem de mogelijkheid ontnomen om zijn verwijdering aan te vechten, hetgeen in strijd was met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, aldus het Hof. Hij werd in de procedure bijgestaan door het European Center for Constitutional and Human Rights, The Center for Legal Aid - Voice in Bulgaria en Stichting PRO ASYL:

“The ECtHR’s decision provides belated but important satisfaction for the applicant. It sets a strong counterpoint to Bulgaria’s longstanding practice of denying refugees protection from persecution and handing them straight back to their persecutors,” says attorney Carsten Gericke, D’s counsel. “This is a clear signal to Bulgaria that pushbacks, as carried out along the EU’s external borders, must come to an end and access to human rights and to asylum must be guaranteed.”

Vrije vertaling:

“De beslissing van het EHRM geeft de aanvrager een late maar belangrijke genoegdoening. Het vormt een sterk tegenwicht voor de langdurige praktijk van Bulgarije om vluchtelingen bescherming tegen vervolging te ontfangen en ze direct terug te geven aan hun vervolgers,” zegt advocaat Carsten Gericke, de raadsman van D. “Dit is een duidelijk signaal aan Bulgarije dat er een einde moet komen aan de pushbacks aan de buitengrenzen van de EU en dat de toegang tot mensenrechten en asiel moet worden gewaarborgd.”

23.

Gelet op de door Verzoeker ingeroepen rapporten over de pushbacks in Bulgarije, zoals hierboven beschreven, en volgende van bovenstaande arresten van verschillende rechtscollages uit de Europese Unie, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Bulgarije een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereikt. Uit de aangehaalde rapporten blijkt overigens dat de pushbacks in Bulgarije niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden. De pushbacks aan de grens nemen zeer dramatische vormen aan die de rechten van vluchtelingen over de gehele lijn drastisch schenden.

Volgens het verslag AIDA - Bulgarije en verscheidene andere bronnen, veroordelen vele mensenrechtenactoren en -organisaties het politiegeweld tegen migranten aan de Bulgaarse grens. Meer in het bijzonder ook de gewelddadige pushbacks die plaatsvinden aan de grens met Turkije.

Het recht op asiel ligt onder vuur. Recente uitspraken hebben opnieuw duidelijk gemaakt dat de bescherming tegen refoulement absoluut is. De strijd tegen pushbacks en geweld aan de EU-grenzen gaat door - met nieuwe wind uit Straatsburg,” zegt Karl Kopp van PRO ASYL.¹⁹

NGO's hebben consequent verslag gedaan van pushbacks aan de Bulgaars-Turkse grens en gedocumenteerd hoe met name Turkse onderdanen de toegang tot asiel wordt geweigerd. Reeds eerder bekritiseerde de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen, Tomáš Boček, het gebrek aan respect voor het principe van non-refoulement en drong hij aan op een individueel onderzoek naar de persoonlijke risico's die vluchtelingen/verzoekers lopen als ze worden teruggestuurd naar Turkije.

Verder maakt het AIDA rapport ook melding van de dramatische situatie die zich voltrekt in Bulgarije:

“Asylum seekers from the Global South arriving with the mixed migratory flows, continued to suffer lack of any sanctioned pathways to enter the territory. It resulted in growing pushbacks along the EU's external border with Türkiye and the internal Schengen border with Greece. The national monitoring mechanism¹¹ established 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons, which was almost double the number registered in 2022. ¹² Notwithstanding, the year of 2023 also marked a national record high of asylum applications since the establishment in 1993 of the national asylum system - with 22,518 registered applicants. This marked a 10% increase¹³ in comparison with the previous year.”

Vrije vertaling:

“Asielzoekers uit het Zuiden van de wereld die met de gemengde migratiestromen arriveerden, hadden nog steeds geen toegang tot het grondgebied. Dit leidde tot steeds meer illegale immigratie aan de buitengrens van de EU met Türkiye en de interne Schengengrens met Griekenland. Het nationale toezichtmechanisme¹¹ stelde 9 897 vermeende duwingen van 174 588 personen vast, bijna het dubbele van het aantal dat in 2022 werd geregistreerd. ¹² Desondanks werd in 2023 ook een recordaantal asielaanvragen geregistreerd sinds de invoering van het nationale asielsysteem in 1993 - met 22 518 geregistreerde aanvragers. Dit betekende een stijging van 10%¹³ in vergelijking met het jaar daarvoor.”

Ook maakt het ADIA rapport melding van het volgende:

“In January 2024, the Interior Minister reported¹⁴⁰ to have prevented a total of 180,000 irregular entries throughout the course of the year. This recognised practice resulted in a continuing and exponential increase of pushbacks along the border with Türkiye. The national monitoring mechanism registered another negative record regarding pushbacks in 2023, with 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons. The data were collected through a regular - weekly and daily – border monitoring, implemented by observers from the Bulgarian Helsinki Committee, a non[1]governmental organisation whose 19 ECCHR, European Court of Human Rights: Bulgaria's pushback practice violates human rights, access to the border was arranged firstly in the 2004 Bi-lateral border monitoring agreement, replaced in 2010 by the Tri- Partite Memorandum of Understanding. The BHC observers are positioned on the spot to monitor two main geographically designated border areas along the Bulgarian-Turkish border, respectively, the field area starting from Kapikule-Svilengrad-Ormenion border triangle to Hamzabeyli-Lesovo border crossing point (in the area of Svilengrad border police precinct) as well as Sakar and Strandzha mountains area, stretching from Elhovo to the Black Sea coast (in the area of Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo border police precincts). Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, continued in massive proportions. Out of 510 asylum seekers interviewed in 2023 in the context of the national monitoring mechanism, 373 consented to share their experiences on their attempt to cross the border with Türkiye. Among them, 163 individuals (44%) reported to have suffered pushbacks varying from 1 to 19 times, before being able to enter, reach assistance and register as asylum seekers. Another tragic consequence of the lack of safe legal entry channels to the Union's territory at the Bulgarian external border with Türkiye, widely publicised in 2023, was the increasing death toll among the migrants who attempted to enter irregularly. More than 70 migrants have been found deceased in this year alone in the densely forested areas of Strandzha and Sakar mountains which stretch along the Bulgarian-Turkish border. According to the medical examiners, also corroborated by those who successfully entered Bulgaria, main causes were exhaustion, dehydration, malnutrition at many instances in combination with opioid use or overdose, the latter forced by smugglers and traffickers to accelerate the walking pace of smuggled groups and individuals.”

Vrije vertaling:

“In januari 2024 meldde de minister van Binnenlandse Zaken¹⁴⁰ dat hij in de loop van het jaar in totaal 180.000 illegale binnenkomsten had voorkomen. Deze erkende praktijk resulteerde in een voortdurende en exponentiële toename van pushbacks langs de grens met Türkiye. Het nationale toezichtmechanisme registreerde opnieuw een negatief record met betrekking tot duwingen in 2023, met 9.897 vermeende

duwingen waarbij 174.588 personen betrokken waren. De gegevens werden verzameld via regelmatige - wekelijkse en dagelijkse - grensbewaking, uitgevoerd door waarnemers van het Bulgaarse Helsinki Comité, een niet[1] gouvernementele organisatie waarvan de toegang tot de grens voor het eerst werd geregeld in de bilaterale overeenkomst inzake grensbewaking van 2004, die in 2010 werd vervangen door het tripartiete memorandum van overeenstemming. De BHC-waarnemers zijn ter plaatse om toezicht te houden op twee belangrijke geografisch aangewezen grensgebieden langs de Bulgaars-Turkse grens, respectievelijk het gebied vanaf de grensdriehoek Kapikule-Svilengrad-

Ormenion tot de grensdoorlaatpost Hamzabeyli-Lesovo (in het gebied van het grenspolitiedistrict Svilengrad) en het gebied van het Sakar- en Strandzha-gebergte, dat zich uitstrekt van Elhovo tot de Zwarte Zeekust (in het gebied van de grenspolitiedistricten Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo en Rezovo). Verbaal geweld en fysiek geweld, gemeld sinds 2015, evenals de vernederende praktijken van onwettige detentie, visitatie en illegale inbeslagname van schoeisel, kleding en andere bezittingen, gingen massaal door. Van de 510 asielzoekers die in 2023 werden geïnterviewd in het kader van het nationale monitoringmechanisme, stemden er 373 in om hun ervaringen te delen over hun poging om de grens met Türkiye over te steken. Van hen meldde 163 personen (44%) dat ze 1 tot 19 keer werden tegengehouden voordat ze de grens konden oversteken, hulp konden krijgen en zich als asielzoeker konden laten registreren. Een ander tragisch gevolg van het ontbreken van veilige legale toegangskanalen tot het grondgebied van de Unie aan de Bulgaarse buitengrens met Türkiye, waaraan in 2023 veel ruchtbaarheid werd gegeven, was het stijgende aantal dodelijke slachtoffers onder de migranten die illegaal probeerden binnen te komen. Alleen al dit jaar werden meer dan 70 migranten dood aangetroffen in de dichtbeboste gebieden van het Strandzha- en het Sakar-gebergte, die zich uitstrekken langs de Bulgaars-Turkse grens. Volgens de medische onderzoekers, ook bevestigd door degenen die Bulgarije met succes zijn binnengekomen, waren de belangrijkste oorzaken uitputting, uitdroging, ondervoeding in veel gevallen in combinatie met opioïdengebruik of overdosis, de laatste gedwongen door smokkelaars en handelaren om het looptempo van gesmokkelde groepen en individuen te versnellen.”

24.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en zij maakte geen (adequate) feitenbevinding.

Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Bulgarije Verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaalde regio kon gaan. Bovendien is uit arresten van uw Raad (cfr. infra) duidelijk geworden dat de systematische mensonterende behandelingen van de Bulgarije staat niet enkel problemen vormen aan het grensgebied, maar ook over het hele grondgebied van Bulgarije, in het bijzonder voor mensen die terugkeren in het kader van de Dublin III-verordening. Dit is in het bijzonder zo in het geval van Verzoeker, waar de Bulgaarse autoriteiten niet hebben bevestigd Verzoeker terug te willen nemen, noch geven zij aan dat zij op rechtmatige wijze de verantwoordelijkheid nemen voor de behandeling van het zogenaamde verzoek tot internationale bescherming die Verzoeker daar zou hebben gedaan (quod non). Er kan aldus niet worden uitgesloten dat Verzoeker vervoerd zal worden over het Bulgaarse grondgebied om vervolgens de grens op gedwongen wijze terug te moeten oversteken. Verwerende partij laat na te motiveren dat dit risico niet inherent speelt en biedt zelf geen garanties, maar verwijst louter naar een impliciet akkoord van Bulgarije, dit louter op basis van wetgeving. Het is aldus niet uitgesloten dat Verzoeker gedwongen zal worden het grondgebied van Bulgarije te verlaten en de grens moet oversteken richting Turkije.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt Verzoeker uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan: (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra; (ii) inadequate levensstandaard; (iii) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn; (iv) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, gezien eerdere negatieve beslissing zonder gehoor ten gronde. (v) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, (vi) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting, (vii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden onderzocht, (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand, (x) het voorwerp uitmaken van push-backs (xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat (x). Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige bronnen wordt aangegeven dat er soms ook gevangenis en illegale centra worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen (cfr. supra).

25.

Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Bulgarije, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme. Verzoeker verzet zich dan ook ondubbelzinnig verzet een transfert naar Bulgarije. Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten. Zelfs indien per

onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering. in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

VI. Besluit

26.

De DVZ maakt een beoordelingsfout in zoverre zij haar beslissing onvoldoende motiveerde in het kader van de aangehaalde opmerkingen van de Verzoeker in het kader van het Bulgaarse systeem. De beweringen van Verzoeker zijn echter voldoende concreet en waarschijnlijk. Zij stroken immers stroken met tal van internationale rapporten. Om die reden moet worden besloten dat het risico dat door Verzoeker werd ingeroepen voldoende geïndividualiseerd is.

Het aan Uw Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Er zijn meer dan voldoende ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Een overdracht naar Bulgarije zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die rechtstreeks of onrechtstreeks een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

27.

Bijgevolg, door te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Bulgarije als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en door hieruit besluiten dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zowel de materiële motiveringsplicht, als het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

28.

Verwerende partij, die is overgegaan tot slechts een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de vreemdelingenwet.

Voor zover de verwerende partij zich ertoe beperkt te verklaren dat Verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, en aangezien de verwerende partij nalaat te motiveren op welke manier Verzoeker nog toegang zal hebben tot de asielprocedure in Bulgarije, daar zij zelf niet eens weet wat de stand van de asielprocedure daar betreft, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd en het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur geschonden.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Bulgarije stelselmatig tekortschieten, hetgeen een risico van onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in geval van terugkeer van de Verzoeker naar dat land."

In casu werden geen grieven aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2.2.4 Waar verzoeker vreest dat zijn asielaanvraag in Bulgarije reeds afgesloten zou kunnen zijn met een negatieve beslissing, kan hij niet worden gevolgd.

In het schrijven van 10 september 2024 bevestigen de Bulgaarse autoriteiten dat verzoeker op 19 juli 2024 is ondergedoken en dat er nog geen definitieve beslissing is genomen omtrent zijn asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien correct gemotiveerd:

“De Bulgaarse instanties stemden op 10.09.2024 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verzoekers vreest dat er geen zekerheid bestaat omtrent de status van zijn aanvraag is dan ook nergens op gestoeld. In weerwil van verzoekers betoog loopt hij niet het risico om bij terugkeer in Bulgarije onmiddellijk te worden opgesloten met het oog op uitzetting naar Afghanistan en zal hem de toegang tot gezondheidszorg en basisbehoeften niet worden ontnomen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat hij onder dwang zijn vingerafdrukken heeft laten afnemen in Bulgarije. Zelfs mocht dit het geval zijn geweest, impliceert dit niet dat verzoeker er op een onmenselijke of vernederende manier zou zijn behandeld. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd:

“Betreffende de verklaringen rond zijn onderschepping, dat hij onder dwang vingerafdrukken moest geven en hij werd geslagen door de politie, benadrukken we dat de betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, mogen we besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel – in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang – en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van het gebruik van dwang door de politie aan de grens, we zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verder herhalen we dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Met betrekking rond het afnemen van vingerafdrukken onder dwang, benadrukken

we dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.”

Waar verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord in Bulgarije nopens zijn verzoek om internationale bescherming dient de Raad verzoeker erop te wijzen dat hij zelf Bulgarije reeds na korte tijd heeft verlaten zodat hij de Bulgaarse autoriteiten bezwaarlijk kan verwijten geen gehoor te hebben georganiseerd.

Verzoeker kaart allerhande wantoestanden aan in Bulgarije, zoals het gebrek aan huisvesting, geen toegang tot gezondheidszorg, werkloosheid, discriminatie, gebrek aan tolken, zeer laag erkenningspercentage ten aanzien van Afghanen en mishandelingen aan de grens. Verzoeker verwijst en citeert uit verschillende rapporten en artikels dienaangaande.

De Raad duidt er in dit verband op dat Bulgarije als lidstaat van de Europese Unie, gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§ 83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

In de mate dat de verzoeker in zijn enig middel citeert uit het AIDA-rapport om de erbarmelijke levensomstandigheden in Bulgarije aan te kaarten en in zoverre hij stelt dat de opvang in Bulgarije slecht is, dat er een gebrek heerst aan hygiëne, dat er onvoldoende voedsel is, dat er geen werkgelegenheid is en dat er geen gezondheidszorgen zijn, merkt de Raad op dat verweerder dit rapport op uitgebreide wijze

heeft onderzocht en hierover in de bestreden akte op duidelijke wijze heeft gemotiveerd. De verzoeker gaat echter in het geheel niet in op de uitgebreide motieven die de verweerder inzake de (capaciteit en kwaliteit van de) opvang, de tewerkstelling en de gezondheidszorgen voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Bulgarije heeft opgenomen. In de bestreden akte kunnen zeer genuanceerde afwegingen worden teruggevonden over de opvang van verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders in Bulgarije, die voortvloeien uit de beschikbare informatie over dat land, in het bijzonder uit *“het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije”*, alsook *“de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd”* en *“een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023”*. Een afschrift van deze documenten is terug te vinden in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van een overdracht voor verzoeker heeft onderzocht in het licht van zijn eigen verklaringen en de informatie die zij heeft geput uit de verschillende recente rapporten die in de bestreden beslissing zijn opgesomd. Zij is niet blind gebleven voor de problemen die daaruit zijn gebleken, maar heeft gesteld dat deze punten van kritiek onvoldoende zijn om tot het besluit te komen dat personen die worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers geciteerde landeninformatie inzake de situatie van verzoekers om internationale bescherming is niet dienstig teneinde de voorstaande motiveringen op het eerste zicht te ontkrachten of te weerleggen. Ten eerste niet omdat hierover reeds omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoeker weliswaar het één en ander herhaalt maar geen concrete argumenten bijbrengt die erop wijzen dat deze motieven in het licht van zijn specifieke situatie niet deugdelijk zijn.

Ten tweede niet omdat hij geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat Dublin-terugkeerders die worden overgedragen alsnog een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Hij toont evenmin aan, als Dublin-terugkeerder, in Bulgarije, van opvang verstoken te zullen blijven. Waar verzoeker verwijst naar problemen in verband met de toegang tot de asielprocedure aan de Bulgaarse grens en de grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens, kan worden opgemerkt dat verzoeker overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Verzoeker zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die gelijklopend is met deze van verweerder, is niet afdoende en concreet om in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vast te stellen. Verzoeker toont op het eerste zicht niet aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN